

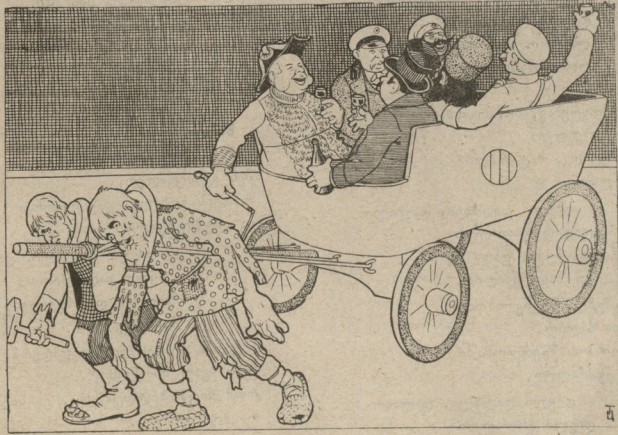
საქართველო
საბჭოთა კავშირი

მათრახი

და სალაზური

№ 8

ყოველ-კვირეული, იუმორისტული ჟურნალი

მღვდელი: თუ „ღრამა“ ვერ ავიღე, „საქ“ მაინც ვისეირნებ. შეარცხვინოს ღმერთმა ცხენები.

ძანძარიანი.

(კონკრეტი დიფლი დაჯაჯეს სმაზე)

მოძახილი.

ენის წვერი გაიღესე
გაიპარმალეო,
ახალი თუ რამე იცი
მიიხარი მალეო...

დიელი დალალი, დალალი
დიელი დალალი
ორი კვირა გელოდები
და დავილალო.

ბანი.

ამბავს გეტყვი რამდინც ესურს
ოღონდ დაოვალეო,

მაგრამ საიდან დავიწყო
შენ გენაცვალეო.

დიელი დალალი, დალალი
დიელი დალალი
ჯურნი სმენათ აღაპყარი
და დამაცალეო.

შენ ხომ გახსოვს, ჩემო კარგო,
ერთი „მოქალეო“
„მიმინობას“ ეწეოდა
ყვავის ბახალეო.

დიელი დალალი, დალალი
დიელი დალალი
სად მიმინო, სად მჩხავანა
ყვავი ყვანალეო.

ეგ ის ყვავ-მიმინო განხლავს
ის საჩანჩალეო,

„მეკალში“ რო ცოდვილობდა და დაეუშალო.

დივლი დალალი, დალალი
დივლი დალალი
გავაფრთხილე, მაგრამ კჳუა
ვერ დაეაწავლეო.

მოძახილი.

მითხარ, მითხარ გენაცვალე
ნუ გამაწავლეო;
ეგოდენი რა ქნა ყვაემა
სახათაბალო.

დივლი დალალი, დალალი
დივლი დალალი
ნუ თუ სამდე გამოქექა
რამე სიმყარალო?

ბანი.

ვინ სცნას მისი ასავალი
ან დასავალიო;
დღეს „გუშავში“ ბუდობს თურმე
მგ ყია მყარალო

დივლი დალალი, დალალი
დივლი დალალი
მაგრამ ყვაემა ვით შეიგნოს
მწერლობის ვალიო.

სარგებლის და კვალით უქრის
მას საპართალიო,
დღეს გაქებს და ხვალ გაგლანძღავს
მგ შესაბრალო.

დივლი დალალი, დალალი
დივლი დალალი
ოქროს ეგრჳსა მსახურებდა
სირი საწყალიო.

მოძახილი.

დარდისაგან დაბნედილი
ლომის ვსტირი მეო,
კარგათ მითხარ, რა მომხდარა
შენი კირიმეო.

დივლი დალალი, დალალი
დივლი დალალი
ამიხსენი რა გავიგო
შენ გენაცვალეო.

ბანი.

მუდამ სიმყარლისკენ ქონდა
ამ ბედკრულს თვალიო,
და ახლოც ნავაგში ნახეს
ღირს შესაბრალო.

დივლი დალალი, დალალი
დივლი დალალი,
სად სმენილა: ყვაეს შესწევდეს
მიმინოს ძალიო.

მიმინო მტაცებელია, საღვთო
საღვთო
როგორც ალალიო
ყვაეს ბოლო სინტლიანსა
მყარალი აქეს კვალიო.

დივლი დალალი, დალალი
დივლი დალალი,
ვარდა აწულზე განაცვლებს
გადასავალიო.

„მიმინომატ“ „ზანკის საქმე“
რა განიხილაო,
ქრისტოფორეს კომპანია
ძალზე გაჰკილაო.

დივლი დალალი, დალალი
დივლი დალალი,
მაგრამ „გუშავს“ მგ წერილი
არ მოვლენილაო.

მეორე დღეს საამური
გათენდა დილაო,
და ამბავი „ლისტოკისკენ“
გადაფრენილაო.

დივლი დალალი, დალალი,
დივლი დალალიო,
არვინ იცის სასწაული,
როგორც შექმნილაო.

მსწრაფლ მონახეს თურმე ჩვენი
ყვაის ბახალოა,
და დასცადეს საბრალოზე
ქანქარის ძალიო.

დივლი დალალი, დალალი
დივლი დალალიო,
ხომ გსმენიათ: თივის ცეცხლი
არ დაიმალოა.

„კარგ მთარგმნელათ“ მიიწვიეს,
(იქის რუსულიო!)
გასამრჯელოთ წინდაწინვე
უშობეს ფულიო.

დივლი დალალი, დალალი,
დივლი დალალიო,
ჯოჯოხეთსაც განანათებს
ქანქარის ძალიო.

ყვაე „მიმინომ“ გასამრჯელოს
ხელი დასტაცაო,
ათი ქანქარის ნახევარი
„გუშავს“ გადასცაო.

დივლი დალალი, დალალი
დივლი დალალი,
შეზაროდა „ფაქიზ“ მწერალს
მიწაც და ცაქაო.

გაეხელოთ: ძველი ძრახვა
ხოტბათ იცვალაო
(აქ გამოჩნდა „მათი ნიჟის
ღიადი ძალოა“.)

დივლი დალალი, დალალი
დივლი დალალოა
გამოსცვალა მგარამ კული
ველარ დამალაო.

მოდახილი.

დღეს თუ აგი ჩაიდინა,
რას იზამს ხველერო

ეგ რა დროებას შეეცნა
შენ გენაცვალერო.

დივლი დალალი: დალალი
დივლი დალალოა
ღმერთო ამას რას შემისწარ
რათ გამაწვალერო.

ბანი.

ოჰ ცხოვრებავ, რას შიგანხარ,
როგორ იცვალერო
დრო დაგვიდგა სატირალი
და სავალალო.

დივლი დალალი, დალალი
დივლი დალალოა
რეაქციის უნდა იყოს
ეგ შავი კვლიო.

ახლა უნდა მოვიკრიბოთ
ღონე და ძალიო,
რომ მოისპოს მწერლობაში
ყვავთა ყვანჩალიო.

დივლი დალალი, დალალი
დივლი დალალოა
(ერთი და ორი კი არ გვყავს
გვიზის შრავლო.)

ამ ბოლო დროს, როგორც ვხედავ
განრისხდა ზეცაო,
პრესა წინეთაც კოჭლობდა
დღეს სულ დაეცაო.

დივლი დალალი, დალალი
ფრთა შეეკვეცაო
ნაძირალებს მწერლობაში
ძალა მოეცაო.

პირად შუღლს და კინკლაობას
არ უჩანს ბოლოო
ხეჩატურ-ამირეჯები
გაისმის მხოლოო.

დივლი დალალი, დალალი
არ უჩანს ბოლოო,

ერთმა ენა დაიგრძელა
მეორემ ფოლოო
ოღეს ყვავნი „მიმინრბენ“

არ არის კარგო,
და ეს სირიც „გუშავისთვის“
მეტია ბარგო.

დივლი დალალი, დალალი
მეტია ბარგო,
ფუჭ იმისი დახმარება
მისი ამაგო.

მოდახილი.

მაშ ისევ ჩვენ ეშმაკებმა,
ვადღენოთ უვალიო,
რომ პრესაში აღარ გვყავდეს
მწერაო-დალალიო.

დივლი დალალი, დალალი
ვადღენოთ თვალიო
და ვამხილოთ, ნუ შეგვაკრთობს
მათი ყვანჩალიო.

ბანი.

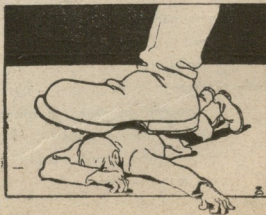
მეც მაგას არ მოგახსენებ
შენ გენაცვალერო,
მისთვის გთხოვე. დავამღეროთ
ეგ ლექსი ხველერო“.

დივლი დალალი, დალალი
დივლი დალალოა
მხილება და ამგვარები
ჩვენია ვალიო.

დღეს კი მისთვის მივუმღერე
ჩვენ ყვავ-„მიმინოსო“,
რომ გაფრთხილდეს სხვა, ეგ საქმე
რა მოისმინოსო.

დივლი დალალი, დალალი,
დივლი დივლიმეო,
საწყენათ კი არა ვმღერი
შენი კირიმეო.

ეშმაკი.

დებეშები.

(ეშმაკეთის დებეშთა სააგენტო)

30 ივლისი.

ქუთაისი—ქალაქის გამგეობამ საზღვარ გარეთიდან გამოიწერა ოცდა ათი, ქუჩების სატყეპნი მანქანა, რადგან უკანასკნელ ხანებში „ქუჩის მტკეპნელთა“ რიცხვმა ძალიან იკლო და ბულვარში მიწა აიჩინა. ბულვარში სიკაცებლდ შესწყდა. მხოლოდ აქა იქ „ვაი ლაქებივით მოსჩანან სკამებზე დაკრებული ჩინოვნიკები.“

სამგრდია—სამი თვეა წაროდგენის გამართვის შეუდგენ, ყველაფერი დამზადეს, მაგრამ ჯერაც ვერაფერი გააწყვეს. არტისტები თავებს იხოცვენ, მარა შინაც ვერ ეღიოსენ ნება დართულ პიესის ნებართვას.

ბაკურიანი—საქირაა 4700 კბილი „დაჩნიკეპისი“, რადგან მეტი ჭინისაგან საკუთარი კბილები დაუჩილუნდათ, კბილების შეძენის საქმე იჯარით გაიკემა კარგ ფასებში.

ნატანები—ფაიტონების ყურყურში, ოც კაცს გული შეუწყობთა და ძლივს მოაბრუნეს.

ოზურგეთი—ქუჩის ძაღლებს შუა ბაზარში დორებთან სასტიკი შეტაკება მოუვლიდათ ბაზრის საკუარბის უფლების გამო. გამარჯვება ღორებს დარჩათ.

ბათუმი—ხუთშაბათს 30 ივლისს ბლის ყურეში დაფიქრებული გოროდელი კეპზე ჩამოგაროიყო. მოელიან მასიერ ჩხრეკას. ხალხი შეშინებულა, უმეტესათ ახალგაზდობა.

ბახმარო—27 ივლისს ტყეში სასეირნოთ გაგდა 30 სტუდენტი, სტუდენტ თმაჩილაძის მეტალორბით და გიტარა-სიმფონით. გიტარის ხმაზე სოროდან გამოხტა ტურა, სტუდენტები დაფრთხენ და აქეთ იქით გაიქცენ. ათი მითგანი გულის ტკივილით აფთ გახდა.

ხიდისთავი—პარსეკეს, 31 ივლისს სერბინეს ბაღში მოხთა „მსონთა საზოგადოება“ „დაძობის“ კრება. თემგდომარტობდა 30 ბოთლი ლული.

პეტერბურგი—ამ დღებში მოელიან ინგლისელ დებუტატებს. ვალოდია პურიშკევიჩის კრუპის ქარხნისთინ ევებრთელა „სვისტოკი“ შეუკვეთია სტუმრების დასაფრთხოებათ.

პოდოლსკი—ვასილ ოქროპირისდ ურუშაძეს აქაურებმა სადლი გაუმართეს, რადგან თავის მოწაფე ქალებს ყველას ეარშიყებოდა და სიყვარულს უცხადებდა.

თეირანი—ყოფილი შაჰი სასახლეში შეიპარა და თავის შვილს სცემა, ტახტი რათ წამართვიო. ყოფილი შაჰი დაიქოიეს და პასუხის გებაში მისცეს.

ნ ა წ ა მ ბ ი ბ
(პომიდან „ცირა“)

შენთვის ვაუღერებ ამ ჩემ ჩანგს, ჩემო ტურფავ, ჩემო მერი, და ზედ დაქვენს ჩემი გულიც, წმინდის გრძობით ანაძგერი! ვიცი წმინდათ შეგინახავს ჯერ ბავშური სათნოება, გულს არ გიმღრევეს ამა სოფლის უაზრო და ბილწი ვნება. უმაცო წყლით ბლი გირწყავს, შიგ გითესავს ვარდი ია, გარს მავარი ზღუდე გივის, კარი არვის ვაუღო; შიგ ბულბული ბუღესა ქსოვეს, ჯერ ვალოდა არ უწყვიო, ყვევილბოც იკაკრება—სითბო მოდის, ევეტყვიო! მალე დაძფეთქს გაზაფხული. — გადწილება ვარდი ია, და მოისმის ყვევილთ ფშინივა და ბულბულის „ტი-ტი-ტი“.

სხვა ბულბულიც სხვა ბაღიდან პასუხს გასცემს შენსა მგოსანს, ია-ვარდიც გარდებევა იქვე მოსულს უცხო შრომანს, ქარიშხალიც მოვარდება, ზღუდის კარიც გაიღებ ბუნების და ცხოვრების გზას საძირკველი ჩაყვრება...

ვიცი, ბულბულს ხმა წაუფე, ვეღარ შესძლებს ტკბილით სტენას, ია ვარდიც ფერს დაკარგავს, — შრომანს სძლენობა კონა ხევენას — თუ ეს ნახა ჩემმა ჩანგმა, დასუსტებს სიმთა ჟღერას, გამოსათხოვს“ აუკენსებს თვის ყოფას და ბედის წერას; გულს დაპბურავს კეპშინი, შეუჩერებს ტკბილით ძგერას... და რაღა არს მაშინ კაცი, როს ვერ შესძლებს წმინდა მღერას?!

ფ. რუშაველი

გურული სცენა.

(მეტლა კანტარაში.)

— დიმიტრეს თავი მიდგინდლოს დემურთა, შენამ მიცანი ჩემო დიმიტრე

— კი ბატონო კი შენობო.

— გვერნობი და მეტი არა? შენ იგი ვარ შენი ჳირი შემეყაროს ვაჭობაზე რომ თესლი გამოკართვი სიკეთე მოგება დემურთაჲ ქე იყო კი თესლი ერთი არ ჩავარდნილა უკუდა ისე აშვეიდა სვავისით კიდე ხომ ავირებ მოტანას? ახლა იგი რას გეხვეწები ავი თხოო რა შესსევეწებოდა ისთველე შენი სსასრებოლა მარა მანდ წინ წინ ჳობას სქჳით ცაკეთება რთხა სანეკარნი შეუწლოთ ვარ დობტურმა იხლავებო მირასა და თვარ დავუყურე ბადნებს მომჳაღეს შენ ჩემ ბადნებს ქე იცნობ ერთას ბათუშიმ სანავეს თავი ზიკაშჩიკია მუორჯა და მისი ჳირი შემეყაროს ნატანებშია დიდა თანხმობობა ქა მათი წლოვანების შესთვარო, მან თვარ დუშუტურს ზოგნი ვერდ ადმა წვა და ვერდ დალმა - ხო დიკონა მამწკრა ნენა ოდონ შენ იფვი კარგათ და ცოცხალს გუდგას სული და მტრის ჳინზე მუყურებუდი ნუ მუ-
ოვლა თავს ბინას ნუ შეგვასულიებო და ფრას რეთიგ კი მაგინდებო იმქის გამოცხანითი დობტურსდ კაშინ-
ჭი! თავი ფურსოლსდ, ბანხაროზე იჭებურ და სლავაზე იხლავებო უორთველი გვენი მირა ბანხაროზე არ წვედა და, რად დროის ჩემი ბანხარო. იჭინუ ანგურტრეფეშული ქალბებულები მიდან მოჭკურე კი არა ქმარის მამ-
ბრებია ჩემო დედავ თვალე ხუნტრეფის მეტს რას აკეთებენ „მივალ ბანხაროს ვეძებ სქმაროს“ თვარ შენ უკეთესით არ იცი რავერი დანისვლა იცო!... თავის ქკა ბანხარა არ მინდოდა და ამიხა ბანხაროზე არ წვედა და სლავაზე რომ არ წვედავ და ბადნებს სთარი დუშქობო რომ რამე გამოჭირდეს და მოკვეტე (ჩემი მტერი და ავი!) მჳაჯრით დავტყვევებო ბადნებს კეკალი გული რეიხა მუ-
გაშაშიმ მუთო გადაწვეტოდა, იცო ამ ვერ კვერუშე წე-
ვოდე უნდა რაჯე კარგ მეზავრს შეგებობი და იმას გეხვე-
წები იმიხა ცაკეთებე დროიანზე მოსეზე ქე ვიფვი შე-
ხვეწილი მირა შენ კიდევე უკეთესი აქანა რომ დამხობი „ჩასტინა“ ფატიტონში ვერ ჩავდებო რომ გადამბრუნონ
ბანხუხი ვის მოეთხოვო ისევე კამხინის მირჩეუნას და
და შენ იცი და შენმა კცინამ ორი დღით წინ რაჯე მეზავრს შევბირებ ქე შემოცატოებინებ და ერთი უკანა ადგილი ჩემი ქონდეს შენსხვად ახასდ კი გეხვეწები შენი უჩველი არ არის წინ მანდ მანდ უხლავს ნუ და-
მიჯერ სმაკეორო, ბატონის ცემბე შენ მკითხე კანისთ თუ მივაწიეთ შენთან კარგათ და კი დამიჩნა შენი თავი თე-
სლეს კიდევე შენ გამოკართომ შენს თესლს ისე მივეწებე იმისკან უფრო კვერდიარ უღდა სხვა ვაჭრებს შენ შენს

შენის სხვისი არ დგვიჩინო — ახა, აქამდე რამე იმე-
ლო მაქროტორდ ქმის თუ კი ავად ვარ...

— კი ბატონო უკან ადგილი თქვენთვის შექნება შენსხვად?

— შევიდობით შენი ჳირიმე — ქე მქონდა შენი იმე-
ლო ქე დამხირდი ცაცოცხლად დემურთა. (გადის შემოდის ისევე) — ფანა ხამ იფიკა დიმიტრე ხომ არ ავიწვეით ხამ კიდევე ათი მჳურიო.

— არა ბატონო ახლა სამი სახაა.

— რა უფთო მერე შენთან იფოს და სახა მტე იფოს (გადის და მობრუნდება).

— დამტრეს სთველი ერთი ფუთი დიმი, სამი ბათმინი ქეიფი და ერთი შვიდი ჳეჭეჭელი მუკოლეკა, რად-
ხა ბაწი ქე მჳებოდ ხომ დამადებობ.

— დადებით კი ბატონო მირა ერთ ფუთ ჳევეით რად იქნება ფუთის წადება სამი მჳური ედირება იცოდე.

— ოდონდ კი წამიდე და კახინებულებ ნუ დამ-
ტოვებო და სამი მჳური მუნთან რა სსხსხეებუელას ახ
ასე იმედი შექნება იცოდე იგი არ იფიქრო სხვას დუ-
ჯდე... (გავა და თავისთვის).

ამ ცხებების რუჯელსე ანუ გვერდი არ ავიდა იმი-
სკან უფთო შე შენს ფატიტონში არ ჩავრედა სამი სა-
ხით სამი სსხარება გაცოცხა ფუთი ჳვირთი სამი მჳე-
რთი მომდართმ რაჯე არა დავიმამავ ავერ წვეწე შეხ-
ბულებ ჩიკოციქს იგი არ მირჩეუნას უკანდ დავუწე დამ-
ხირდა და ათი მჳურის მეტსდ ან მთხოს — ჳვირთს თუ
ცინდა სამ ფუთს ტეველათ წავიღებო — არა უორთველს
რავერ მუჳიადეს ცნესლი ა) შექნებულუბაარ კიკვირს...
პიტნა.

„წ ი თ მ ლ ი მ მ ლ ა“

IV.

თოვლით, დავუერთოლო არე მიდიშოს
თავს წამიადვა იხალი წელი,
ღასაველითსკენ ვაღაიკეცა
წყვილადის ზოლი უკანასკნელი.
აქიქ, ზოვად, და კანტიკუნტათ
თოვლის ისერიან ბედნიერები,
და მათ დარბაზებს დამაშენებენ
წმინდა ბასილის თეთრი წვეგრები!
ტუის პირად მოსჩანს დითიკას ქობი,

ასე მსჯელობდა იგი თავისთვის.
იქ კი... დათიკას ქაზში, ტყის პირად,
გლოვათ დაღამდა ახალი წელი,
გულის სიღრმიდან ამონატირათ!..

VI.

გადის ზამთარი, შა, საცა არის
გაზაფხულდება, დაბეზა ველათ,
ტყე ისევ გაშლის ზურმუხტის კარავს
და მოირთვება მინდორი ჭრელათ;

ცა გაღაიწმენდს, გაჭკრება გლოვა,
ფრთოსანთა გუნდი კვლავ ამღერდება,
გრძნობით იფეთქებს სიციცხლის გული
და მიჯაც უფრო აუტგრდება.

უკანასკნელათ ქეთინებს ქარიც,
ეგ „სულთა თანა“ მიმავალ ზამთრის,
თითქოს სურს, ისევ იჩინოს ძალა,
სინამდვილის წინ ბებერ ქედს არ ხრის,
ხარბობს, რომ უტქერს კუბოს კარბიდან
თვის ნამოქმედარ კულ მგაღლითებს
და სიციცხლისთვის მფეთქავ ბუნებას
გულს უღიტიანებს დაჩხირულ თითებს...

...დათიკას სოფლად, მალლობის წვერზე
მოსჩანს კოპწია თეთრი საყდარი
და სოფლის ამ უტყვე მემბტიანებს
ესაუბრება ეგ ზამთრის ქარი.
მწარე აზრი აქვს იმათ საუბარს
ბეჩავ ცხოვრებას ხმარობენ თემად,
ბევრს ეტყვის ქარი, ბევრსაც—წაიღებს
სხვა მალლობებზე გადასაცემათ.

იმათ მუსაიფს თითქოს ყურს უგდებს
ჩაფიქრებული ტყე, არემარე,
გალაფან შიგნით საფლაგნი ძველნი,
და ახალიცა ორი სამარე.

ეს ერთი—არის დათიკას ქალის,
ზედ შეუზენინათ გორაკი მიწის,
ის კი, მერე, ნაძვის ქვეშ რომ სჩანს,—
საფლაგი მიზა უბედურების.

ის გზაში, ერთ-ერთ სატუსლაოში
შეიქნა ავით, დიდხანს იწვალა,
ებროდა სიკვდილს, მავრამ... იძლია,
უსწორა ოში ვარდალცვალა.

შამოსენენს აზხანავებმა
და აქ დაკამალეს, ამ სამარეში,

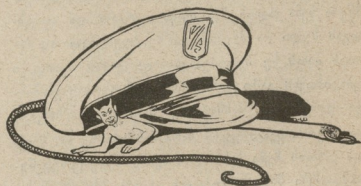
გულში ჩაუკრეს შედღამეწეს, ^{ქვეყნული}
თავის სატრფოსთან საერტყე ^{წარმართული}

არ დაივიწყეს იმის ღვაწლიც
და გააკვივს მრავალ სიტყვაში,
რომლებიც თვისი სიწრფელ-სიმარბოლით
ქეთინს იწვევდა ხშირს ხალხის ზღვაში!..

ბნელმა გაჰფანტა იქიდან ხალხი,
ბევრმაც ნაღველი თან წაიტანა,
და არა ერთმა, სახლში მისულმა,
გრძნობით თვალები ჩამობანა...

დაცალიერდა კვლავ სასფლაო,
ცას ბნელი რიდე გადახურა,
და ღამით ნაძვამც, გულ ამოსკენილმა,
ნორჩ საფლავს ცრემლი ჩამოაწურა...

ნ. ზომლეთელი.

უუუთი ბურჯუუუას.

(იმერეთის ცსფრებადან)

(სცენა პირველი მოქმედებისა)

გამოსვლა I

(ჩიტუღას და ეგემია).

ეგემ. ვახ, შენ შამოგველოს დედაშენი, ოქრო
რო ხარ იმბო! მაინც და მაინც გენაცვალოს!.. ვის
არ შეაყვარებს თავს, ამის კირიმე! (კოფანს უშირებს
ჩიტუღას, შარა ის არ ნუბდება).

ჩიტ. კაი დედა ნუ ბავშვობ!

ეგემ. ვახ, შენი ტბილი ენის კირიმე, ჩემო
სასახელო შვილო! ყველაფერიც რომ შეენის, მო-
ფერებაც, გაწყრომაც!..

ჩიტ. ერთი შენაც დედა!.. დამანებე თავი, ბა-
ეში ხომ არა ვარ, რო ასე შეაღერსები?..

ეგემ. ჩემთვის შვილო ბავშვიც კი ხარ და
ხვითოც და ოქროც! რა მყავს შენზე საყვარელი
და უკეთესი? შენ შამოგველოს შენი დედიკო!..
(მუხა) ჩემი ჩიტო, ჩემი ჩიტუნია! მდიდარი კაცის
ცოლი ხდება, ნეფუათ იცხოვრებს, იტატაშებს.

თოვლს დაუბამბავს შავი ბულული,
სდგას ცალმხარეზე ოდნავ წახრილი
და მეორე მხრივ წამოწურული.

გათენდა, მაგრამ შიგ ჯერაც ბნელა:

უბირი კრაქი ოდნავ-ღა ბეუტავს,
მის სუსტ ალს ქარი შემბროლებია
უნდა გააქროს, თვალებს უბუტავს.

შუა ადგილას გუზგუზებს კერა,
პოლავს ცეცხლი და კვამლი ტრიალებს,
ცივა, კედლების ქუქურუტებში
ქარი თამამად შემოსრიალებს...

„შვილო, მიკო“!.. მოსთქვამს დათიკა,
და სარეცელზე მოსწანს სნეული,
მის მიქრალ სახეს ეღერესება
სინათლის შუქი, ძალ მიღეული.

კენესა-ღა ესმის პასუხად შვილის
უკანასკნელი სულთა ბრძოლისა,
და მასთან ერთად, ჩუმი ქეითინი
მოხუცებული თვისი ცოლისა.

ჩაქკონებია მომაკვდავს დედა
თითქოს არ უნდა, რომ მოიცილოს,
იგი მზათა, რომ შვილის ხედარი
თვითონ იტვირთოს, გაინაწილოს.

— „გაი, შენს დედას, შავი ღღის მომსწრეს“!..

ჩაიქეითინებს, და შეჩერდება,
და შვილის თვალებს, ჩინმიღეულებს,
სასოწარკვეთით დააშტერდება...

მაგრამ... დუმილი, მძიმე დუმილი...

ქონში ხუთიოდ გარეშეც აბის,
მშობლებს წუხილს შერთვია მათი
ჩუმი ტალღებიც თვალთ სიმღულარის...

აგერ შეინძრა უცბათ სნეული:

მან ერთი მწარეთ ამოიგმინა,
იხოვს რალაკს... წამოიწია...
„მიხა!.. მი...ხა“... ო და... მიიძინა...

გათავდა... „უი, შენს დედას, შვილო“!..

აქ აირია სუყველაფერი,
და გულის ამღვრეე ტყის გამოძახილს
შორს იტაცებდა ხრიოვი სერი...

V.

დღე მიიწურა. მდიდრულს ზალაში
ტკბილი გუგუნე გაისპის ბუხრის,
გუზგუზებს ცეცხლი და ფიანდაზათ
მოკეკვავ სხივებს იატაკზე ხრის.

შესწყტა ქეიფი. უკანასკნელი
სტუმარიც ყათრანს გამოეთხოვა,
ჩამოწვა ბნელი. ანაჟეს-ღამა,
იბანაც შუქი კედლებს შესთოვა

და გააჩნდა მდიდრული ზალაში
სამყრფი ყათრან კახრაკაძისა,
თი, ბუხართან რომ ჩამოშდარა,
მაღალი, მსხვილი, ქერა კაცისა!

ის სამმართველოს დაჯიშინა,
სიმდიდრე ფული მას არ აკლია,
არა ერთს მისთვის „სამი-სქნელი“
ფარულად ხელში ჩაუკაცლია.

მას განმავლობაც დიდი აქვს ეხლა,
სამმართველოში თავს უხრის ყველა,
თუმცა ფარულად კიდევ უწოდეს
მას მეტ-სახელად: „წითელი მელა“!..

ზის სელის სკამზე და ცალი ფეხი
ბუხრის კიდისთვის დაუბჯენია,
დადუმებულა, ჩაფიქრებულა,
ეტყობა, — რალაც გულნატკენია...

ჩუ! გლოვს მწარე ხმა შემოიკრა,
შეკრბა ყათრანი, ვით მეხნაკავი,
მაგრამ ფიქრებმა კვლავ გაიტაცეს
და ისევ მძიმედ დადუნა თავი.

„არა, იმ ციკამ... ახია მავნელ!
რათ მითხრა ვარიო?... იმდენს ვაძლევდი!..
იმდენი ფულით და შეპირებია
თუნდ კნიაზის ქალს... ვის არ დაემდევდი!..“

ვილაც კოტე უბედურდიქე!..
კარგათ ვუკარი იმასაც თავი!
აბა, მე რომ ქარს არ გავატანდი,
ამას არ გრძნობდა ი „ვირისთავი“?!

ეხლაც მობრძანდეს და შემეტოკოს,
აბუნტოს ხალხი, იცოციალის,
არა, რაც იმას მე დღე წავიკდე.—
ნუ დაივიწყებს, მოდგეს და თვალის!..

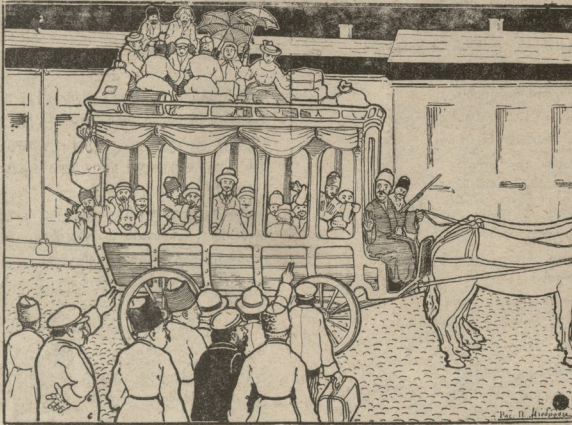
თუმცა ის გოგო კი გულს მაკლია!..
მგონი დათიკას სხვა არც კი ჰყავდა,
მერიდებოდა ძრახვისა, თორემ,
ცოლად რომ შეთქვა, — იმ წამს შემრთავდა.

„გლახაკის ქალი იყევანა“—ო!
არ მომაკლბდენ გესლიან ენას,
იმდენ სიამეს ის რას მომგვრიდა,
რასაც ქვეყანა მომცემდა წყენას!..

ქუთაისი და თფილისი სულ მისი იქნება! მეც მასთან ვიქნები... მამა მისი... სოფელში მხოლოდ საზაფხულოდ მოვალთ, ჩამოვივლით, იკითხავენ: ვინაა, ვინ მობრძანდაო? საპარაძე და მისი სიძეო ეტყვიან და ყველა გაკვირვებით და შურით დავვიწყებს ყურებას...

ჩაც, ნეტავი ჰაერში კოშკებს არ აწენებდე დედა!..

ეგუშ. მერმე რა თავ მომწონთ გადაიხედ-გადმოვიხედავ მეზობლებში! ისე მოიქცევი, როგორც მართლა შეშენის ჩენს გვარეულობას, მაჩაქს შენაკულდება ციკათი, რომ სიძეც აზნაური არ მეყოლება... მარა არა უწეს, მაგივრათ ფული აქ! ან და იქნება კიდევ შეიძლებაღეს აზნაურობის ყიდვა ფულით! შეიძლება შეილო? ხო შეიძლება გენაცვალე, ა...?

ოზურგეთიდან ხილისთავამდე.

ჩაც. დედა ჩემო, მოიქეცი ისე, როგორც შენს ხნოვანებას შეშენისი რას ამბობ? მე შენი ნალაპარაკვის ვერაფერი გამიგია! სწორეთ გასაკვირვებლია! ვერ გამიგია რაშია საქმე? მე არ შემიძლია ყოველ საათში და წუთში ასეთების ყურის გდება!.. (გაბდს)

ეგუშ. აი, შე კულისო, შენა ჩემთან აქ თავს იკატუნებს და ბელტაქს კი ყოველ დღე წერილებს წერს და სიყვარულში ეფიფება! შე ეშმაკო, შენა!.. (სიგვარუდით ეშუქრება და თან მიუყვება)

გამოსვლა II

(მხეჯაი და ჰაეჯე).

ჰაეჯე. ნამდვილი სიპართლია თქვენი სიტყვები, ჩემო მიხეილ, ნამდვილი... (მოუძღვება) დაბრძანდით დაბრძანდით და ისე ვილაპარაკოთ! (მხეჯაი ჯდება, თან აქეთ, იქით იხეჯება, დაფანტულია, ჰაეჯეს ნახეურობად არ უგდებს უფრს. ტანზე წითელი ჩოხა და ჭრედი ასაღუნია აგვია.)

მის. დიახ... დიახ...

ჰაეჯე. და სწორეთ მავრე უნდა იქცეოდეს

ყოველი კაცი, ვისაც ფულის შონის შნო აქ! თუ მუშას თვით მავრათ არ აწენე და პრიკაშიკები არ შეახუბე, თავს იიშვებენ და მთელ თქვენს ქონებას ჩანთავენ .. გასულთელგული არიერ ერთობის მერე! ჯერ კიდე ახსოვთ ის დროი და კარგათ არ შემეძვრალან უწინდელ ტყავში! შავი დღე უნდა დააყენო, დაჩოქილი უნდა გეხვეწებოდენ ნუ შეგვიწყვეტ ლუკმა-პურსო... მიამაწუწამიწყდება...

მის. დიახ... დიახ... და მეც ახლა იმისა ვისი გავუსწოვო რასტინკაში? ბიჭებს ანგარიში... დიახ, ახლომამდი ისენი მეფიცებოდენ და ახლა მე გავეფიცები. (იფინის)

ჰაეჯე. ასე უნდა, სწორეთ ასე!.. კაცო, ქალაქებში კი არა, ჯერ აქ, სოფელშიც ვერ ჩახვთენ ჯერ კიდო ქუთაის ერთობის განასულელები გლეხები... კიდო ახლავთ რაცხა იმ ერთობისა, კილო... ხანდიხანდე იმისთანა-იმისთანას ჩიბურდლულებენ აზნაურებსზე და ღვდლებს პირში რომ ვერ გვიბედავენ, რომე თქვენგან მოწონებულს... მარა რას ვუზამ, ვუთმინთ... გულში იმუქრებიენ, მარა იმუ-

ქრონ... რაც უნდოდით იმას ვერ მოესწრებოდა...
მამა ჩემი არ წამიწყდეს...

მას. ასეთ... (პაუზა) ორი გასტინიცა მაქ, კაცო, შით ორმოცამდე მოსამსახურები მყავს, იფიცვს და იფიცვს, ერთობის დროს, ჯამაგირები მომამატებენ, ბნინები გამაუშჯობესებებს, ვინც არ უნდოდით დამათხოვიეს და ჩემი შოშმავალიც იგენს მოუნდა... მარა იცოცხლეთ მე იგენს ახლა კეხი შოუბრუნე!.. თუ იმსახურებენ ისე, როგორც მიუნდა, ხო კარგი და თუ არა და... შეყალონ... უაღდგოლო ხალხი კია ახლა ბლომით სხვა თეარა... სულ ნახევარ ფასში დღეიყენებ...

მავლ. მაგრე უნდა ჩემო მიხეილ, მაგრე! ფული მხოლოდ მასე მოიგება... მამა ნუ წამიწყდება...

მას. მერე ატეხეს გაზეთებში წერა: ბელტაძე. მაქ ლოკალური გამოუცხადა მოსამსახურეებსა და...

მავლ. მერე იგენს უღდებ ყურს? საქმე არა გაქ? ისენი მოცლილებია, წერით იტყევენ თავს და თუ ჩვენ იგენს ავეყვით, ცამოდ ავეყვანებენ! აქი მათ შეშლის მთელი ქვეყანა და არიეს ყველაფერი! მარა გამოუღვიდით ბრინჯები, ვაუხუნეს...

მას. არა, იმათ რა უყვირთ იცით? ერთ ფროსო მიხეილ ბელტაძე ერთობას, ემბრობო და და ახლა გადადგაო... ღმერთს რჯული არასალდეს არ ვყოფილვარ ერთობის მომხრე გულში, მარა როცა მთელი ქვეყანა აირია, პოლიცია მიიშალა და ძალად პატრონს ვერ ცნობდა, ამა რა უნდა მექნა? რო ისე არ მექნა, ვიღაც რაზმელი მბრგვდა და მორჩა... წარმიდღებინეთ ფულებიც კი ბევრი შევიწიე, ორი ლიგერი მაყიდვიეს, თოფი და რაგიც კიდო რა...

მავლ. ძალიან კარგად გეჩნია თუ კაცი ვარ! აი აგრე უნდა! მეც აგრე ვიქცეოდი! ამა რა მექნა კაცო დათვი რო მოგვირიოს მამა უთხარიო... იმ ფულების შეწევით, ღმერთს ვფიცავებო, მამა ნუ წამიწყდება მერე სარგებლობას ნახავდი... რაც უნდა გლახა გექნა, გვაპატიებოდ...

გამოხვლა III

(ივანიძე და ჩიტრეკია, შემდეგ მავლე გადის)

ჩიტრე. ბატონო ხაზინო, ი ჩენი უჩიტრელია და გზომობლობს...

მავლ. უჩიტრელია? რა მინდაო?

ჩიტრე. არ ვიცი შენი ქირიმე...

მას. (აინფილტრ) ფულებს მოიკრანდა, ფულებს! რა გვარია? გაქექილად თუ გაფხეკილად... ხა... ხა... ხა... ხა... გვარიც რო შესაფერი აქვს!.. საწყალი უჩიტრელი: თავი ნასტავლათ მოაქვს და შიშილით კი კვდება!..

მავლ. ამა, ამა? უკაცრავათ, ეხლავე გეახლებათ. (გადის)

მას. (უცებ მოგარდება) სხვა ბიჭო, ჩიტრელის ხო არაფერი დაუბარებია?

ჩიტრე. არა ბატონო, ახლა არაფელი აღბათი თქვენგან ელის პასუხს...

მას. წერილი მზათ მაქვს და გადაეცი (ასევე) არავინ შეიტყოს კი...

ჩიტრე. რავე შეიძლება ბატონო, ბაღანე კარა ვარ, (ასხაგს წერილს) მარა ილბოიანი კაცი კი ყოფილხარათ ღმერთმანი! რა გოგო გეყარდება ხელში, რა გოგო? ოხ, ოხ!

მას. ა, კარგია? ფულებმა ასე იცის ჩემო ჩიტრეკია! ფული თუ გაქ... (პაუზა) შენ აღბათ ის უბრალო ჩაცმულიც გეყოლება ნანახი, ხო კარა.

ჩიტრე. მწ... ნუ მკითხავ თუ ღმერთი გწამს! აია, რაა რო იცოდე!.. დიღახე რო შევედი მის ოთახში და იმას პირდაუბანელს და თმა აშლილს ენახავ, ვცხონდები, ვცხონდები... მეც ქე მყავს ერთი გვრიტი, მარა სად ის და სად ის?..

გამოხვლა IV

(მისეილი მარტო)

მას. (დადის) არ ამიმღერია სისლი ამ ბიჭმა! ის მამამადლი რა ყუფაში ყოფილა! გადვირიე კაცი, შევიშალე... როდის იქნება რო ერთი ხელში ჩავიგდო და ჩემებურათ, ჩავუჯგნო! (პაუზა) ვიიოკ ერთ ხანს ძალიან გაიღვა ფეხი, მარა ბოლოს აიღო კალამი და შეუღდა წერილების წერას... ვერ გაუძლო ფულებს... რო ჩამოვედი გამოუთრინე ფული ყმაწვილი, ჩანაცვლებულ-ჩასილბებული და გავავონე ასიანების ტიკი-ტიკინი, ეგნა უზებელი თეალები! ამა რავე ეგონა გაქუცულ აზნაურს! მავისთანა ბარიშნებოზა ამინეკია გონება!.. (პაუზა) წერილებს მე მწერს, მარა როცა შემხვდება მორცხვობს, თავს იკატუნებს არც კი იმინებს. ვითომეკ აქ არაფერიაო... მარა სანამდის, ერთ ღღეს ავალენინებ აღსარებას... (წერაღს იღებს და კითხვობს) მე-მე სად ქონდა ამდენი სასიყვარულო სიტყვა, მიკვირს ღმერთმანი... (დიმფიო) აღბათი კლასში უსწავლია... ვი მათი ბრალი, თუ ამის მეტს არას ავეთებენ? მოდი და ასწავლე ახლა შენ ქალს ქედალდი... მწერს ღღეს ქრელი ახალბედა და წითელი ჩოხა ჩაიცვი და ისე მოდიო, მეც ასე მოვიქეცი. წითელი ჩოხა არ მქონდა და ზაკაზათ შევაკერინე... ეს მესამე ჩოხა შემაკერინა იმ კუდიანმა ახლო... ისე ახალბედა... ოზრელ ქული გამოამაცვლევინა. ბან მომწერს მეამება როცა ასე ჩაქმულს გნახავო, ხან ისეო და მეც უჯგნო, ამა რა ვუყო? (პაუზა) უხ, რა ყოფილა სიყვარული, შეშლის კაცს ქველიდან, რას არ აქნეინებს... ახლა რო მნახავს ასე გამოწყობილს, აღბათ ძალიან ეამება, მოგე-

კითხოს. კაი შენ მე თუ ვუყვიდე! მუქთა კუბოში ყველგე კი ჩაწობა... სკოლიზა რო ვადემკედღეს კი დღე ამას წინეთ სოფლები. კლასს ეზო არა აქ და ერთი ქცევა მიწა გვაჩქე ხალხო! მამაცხონებულები! მე ვინ რა მაჩუქა?... მიხილ ბელტაქე შეეწიე კლასს მიწა! მოგართმევთ! გეამებათ? მე თუ რამე მაქვს, ჩემთვის...

მასწ. (ბრაზით) საზიზლარი მყელეფელი. (ხმა მაღლა) თავი კაცათ კი მოგაქვთ თავი და...

ზაყელ. აა, თუ ღმერთი გწამთ აქ არ შეიძლება... ეს... მამა ნუ წამიწყდება...

მახ. (შიაწვეს მასწავლებლისკენ) დიახაც თავი კაცი ვარ.. მარა ჩემთვის და არა სხვისთვის! ლაწირაკების მე არაფერი მეცოდინება! ვისაც უნდა ბიბლიოთეკა და კლასი მან ვაიკეთოს თავისთვის, როცა მე დამპირდება, მე ვაიციკეთებ, არავის არ მოვთხოვ დამპირებას!.. რავე რო შვილი მეყოლოს იმ წინწყლიან ბაღებში გაურეფ თუ?... შენს კლასში შემოვიყვან?

მასწ. (თავისთვის) აკი თვითონაც ერთ დროს ისეთივე წინკლიანი იყო! (ხმა მაღლა) უკაცრავათ, შეგაწუხებთ... ეს მე შეინდაწინე უნდა მცოდნოდა!.. მივდივარ!.. (შიადის)

მახ. ია და ვარდი თქვენს გზასა და სავალს... (დასასრული იქნება)

ვ. მალაქიაშვილი.

შ ა რ ა დ ა .

გთხოვთ ამა მცირე შარადას მოეპყრათ ერთობ ფრთხილათო: ვინაცა ვერ ახსნას, შემირცხვეს იგი მამულიშვილათო.

ორი სიტყვისგან შესდგება არ თუ რამეა ძნელიო, მცირეოდენი დაფიქრლით შუბლზე მიიდგით ხელიო.

პირველსა ნაწილს შეადგენს სიტყვა უტხოთა ჩნისო, არჩევნების დროს საკენჭო უფლების გამოჩენისო.

თუ ის არა გაქვს, ვინ მოგცეს თამაში კენჭობანისო, უღირსთა გასახუბავი მით გულის მოსაფხანისო.

ზოგჯერ დიდა ოხერი

უფლების შემაზღულდნით და სარგებლობენ ვაღლიძეობით ქირისა გასაგულდნო.

ზოგან ის მცირობს, ზოგანა სულ არ არსებობს მეონიო, მაგზან მე არ არის იქ, სადაც ხალხს შესწევს ძილა-ღონიო.

მეორე სიტყვა ქართული არს რიცხვის მაჩვენებელი არც სამი არის, არც ერთი, არც მეტი არც ნაკლებიო.

ორივე ერთათ შეკრული ვის არ აქვს განავონიო წითელი მელნით მწერლობას რო გააცლა ქონიო..

ვახეთებს სისხლი გაუშრო ასხიბა, გააწყალოო, არც ჟურნალს თვიურს, კვირეულს არ გააყუდა ძილაო

„კამაოლინკური“ აზრები ველარსა დაემალო, და პრესსა ისე გახადა, როგორც სიმინდის ჩალოო.

ბევრი ჯარბმა გასქედა, ბეგრს სტამბა დაუცალო და რედაქტორიც მრაველი ციხეში ვადამალოო.

კოლო.

მ რ ი მ ხ ა რ ი .

იმ... დარბაზში მიწვევს გული ფიქრთა ღენით ავსებული, მინდა ვნახო ორი მხარე, და მათ იტევს მისი არე!

მათში ერთი მედიდურათ იყურება რალაც მგლოურათ, მეორეს კი სევდა ჰბურავს ღრუბლის ჩადრი დაუხურავს!

ვხედავ პირველს—გველის დარად მეჩვენება შესაზარად, მეორეს კი ეტრფმს სული ჩავაკონო მინდა გული!

ტრემლმა დასდვა სახე გლოვის

წონები! გამოვიდეს ბარემ ის ოჯახქორი, მოვეკტი
ლოდინი... უსათუოდ მოვეხვევი და ჩაკოცნი...
არც მოვერღიბები და არც არაფერი. მარა ვი თუ
შეგეფეთა ვინმე და ხელი შეგვიშალეს! (პაუზა) ჩუ-
მგონი მოდის კიდევ... ღეროა შენ მადლს... რა-
გორ ვცახცახებ... ვერ გავჩერდი ერთ ადგილს...
უფ.. მოდის... (დიმუხება)

(გამოსვლა V

(მიხეილი, პაუზა და მასწავლებელი)

მამ. (უგმთაფილთა ჩუმად) თვუ! ქვერ ჩამივა
რდა კობზი ნაკარში... დასწყევლოს ღმერთმა ამა-
თი თავი, რავა შემომყარეს გულზე!..

პაუზა. უკაცრავად, ჩემო მიხილ, მოგაწყინე.
(მასწავლებელს) მობრძანდით უჩბეტლო, მოდით! მა-
რა ვუზინდელივით კი არ იზხბოთ თქვენ და მი-
ხეილმა!.. ხა... ხა... ხა...!

მასწავ. არა შე კაცო! რათ შეგზინებია! (ეს-
აღება მიხეილს)

პაუზა. მე რო მკითხოს კაცმა, ორივე მართა-
ლი ხართ ძმობა. მამა ნუ წამიწყდება... კაცი ხან
ისე უნდა იქცეოდეს და ხან ასე. რავაც შენს სა-
გებლობას შეტაცებ; ამა რას იზომ კაცი, ხომ ღე-
ინახეთ, რომ ქვეყანა ერთმა და ორმა ვერ გადა-
ბრუნა...!

მამ. თუ კაცი ხარ პაუზე, მაგრე ნუ იტყვით,
თორემ კიდევ განახლდება მგ ლაპარაკი, ვერ და-
გვაწყნარებს კაცი და ავირევით... სჯობია სხვა რა-
მზე ვიბასათ.

პაუზა. კარგი ბატონებო, ძალიან კარგი... მე
არ ფერხავ არ ვიტყვი, ოღონდ თქვენც ნუ დაწ-
ყებთ. (იგინის)

მასწავ. ვეცდებით, ვეცდებით... (პაუზა)

პაუზა. სხვა მიხილ თქვენი გამოწერილი მა-
შინების საქმე რავა? ხო მუშაობს კარგად?

მამ. მშვენიერათ. დღეში ერთი კაცი ოთხ
ქტევას და მეტსაც თესავს, ფარცხავს და ყველაყე-
რი... აწი ერთ ვალ მიწასაც არ გავცემ: სულ მე
დავამუშავე ბიჭებით, რაკი ასე ადვილი შეიქნა
სულ 10-15 ბიჭი რო ვყოლიო ზაფხულობათ სა-
სამუშაოთ, მეტი არ მინდა, ზამთარში ოთხი-ხუთიც
მეყოფა.

პაუზა. სიმინდის საფშენილი, ჩალის საქმელი,
პურის საღევიკ ყველაფერი იყენებ არა?

მამ. რასაკვირველია. ეხლა გავიგე უკეთესი
მანინები არისო, ცოტახანში მიმასც შევიძენ...

პაუზა. სასამონგოა სასამონგო... მამა ნუ წა-
მიწყდება... ქვიანის კაცი ხარ ჩემო მიხილ და კი-
დრეც კარად მიგიღის საქმე... აქ რომ ჩემი აზრით
არც შენს მამულებში სიმინდი მოვა, ნახევარ ჩვენს
სოფელს ეყოფა სარჩოთ.

მამ. იმე! მავას ხო ზრასტი მარჯუნდასკერ შა-
რზან გავიღე ისი თუნის მარჯუნდასკერ საგბრა
წელს ხომ ორი ამდნს ავიღებ... აკი თიკმის იმ-
დენი მიწა კიდევ ვიყიდო...

პაუზა. ღვინოც ბლომით მოკვივა...

მამ. უეჭველია. (სურათო პაუზა).

მასწავ. (მამს დას) ჩვენს სოფელში ბიბლიოთეკა-
საკითხველოს დაარსება გადაწყვეტილი და იმედია
შემოგვეწვიოთ რასმე?

მამ. ბიბლიოთეკა სამკითხველო რას ქვია?
(პაუზა).

მასწავ. გამოვიწერთ ვაზეთებს, წიგნებს, ტურა-
ლებს, დაქორავებული გვექნება ოთახი და ვისაც
მოესურვება, მივა და წიკითხავს წიგნი იქნება თუ
ვაზეთი. განვითარდება ქუით, გაიგებს ქვეყნის ამ-
ბებს...

მამ. (იროხით) ა? განვითარდება? რათ უნდა
მერმე ეს განვითარება? რას შეძენს, რას შემატებს?

პაუზა. (იროხით) არ ვიცი მამა ნუ წამიწყდე-
ბა...

მასწავ. როგორ თუ რას შეძენს? განა სწავლა
სასარგებლო არაა?

მამ. (პაუზა) სწავლა სწავლა და ვაზეთებს კი-
თხვა ვაზეთების კითხვია! ვიცი! ვაზეთიდან კი რას
ღვისწავლის კაცი, ნახევარ ტყელს ბეჭდავენ შით...
(იგინის) მეგრე კიდევ თუ სოფელში ვაზეთების კი-
თხვა დღეწყეს, რა უქირაო! მოხედავთ ღმერთი! ჩე-
მმა სახლის კაცმა ივანიკამ თუ ვაზეთი წაეკითხა,
მეტი არაფერი უნდა... ხა... ხა... ხა... ხა... ხა...
არა მისი საქმე სობია, სამ ოყინი ოთხი!..

მასწავ. იმ ივანიკას შვილი ყავს. ის ისწავლის
რაპეს...

მამ. კი თუ კაცი ხარ! ნუ დამიწყებ ქუის
სტავლებს გუზინდელივით!.. ვიცი, გვენახავს, გა-
გვიგონია!.. დღდა ნახე მამა ნახე, შვილი ისე გა-
მონახე... რავალიც ივანიკაა, ისეთი იქნება მისი
შვილიც...

პაუზა. მამა ნუ წამიწყდება! რავაც ივანიკე
ჩუღნის მიწას, ისე უნდა ქანს მისმა შვილმაც... რა
ეგაზეთება!..

მასწავ. (აღდეგებულა) მიგ თქვენს აზრებს რაც
პასუხი ეყარება მე ვიცი, მარა...

მამ. ჩვენც პასუხს მოგვემო... მე კაპიკის მო-
მცემი არა ვარ... მაგისთანებში თუ ფულეები ვაზნე,
მომხედავს ღმერთი... ასე კილო ამას წინე ქუთაი-
სში გაღმეკიდენ რალაც თრიატისო, თუ რალაც
განათლებლის საზოგადოებისათვის ფულეში მოგვე-
კითო... იტოცხლეთ ივენს მც ბანაწმები ვუჩვენე!
ზიგუ თამ ნესეფით უნდა თვითონ იყიდოს და წაი-

ამ მოწამეს სისხლის წოვის, რვეულია ტანჯვის იგი და საკითხათ მიწვევის რიგის

ბევრსა ხედავ სისხლის წვეთებს მის ფურცლებზე დანაწევთებს, და ვკითხულობ: „იმ დღის არა“ რომ მოგიკლეს მეგობარი!

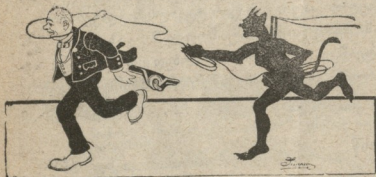
რას არ ვპოვებ? გზა გრძელი ეს შეკრულის საწყობელი, მედროშეთა ძელების ხილი არა ერთგან მოსჩანს ღილი!

და ანდერძათ სიკვდილის დროს რაც დასტოვეს მათ საწუთროს, ისიც იქვე აღბეჭდილა კამკამ ცის ქვეშ ვითა ღილა! ამბორსა მთხოვეს მისას ნება

მაგრამ მზარკავს მსაჯულთა მცენება, შორიდან კი მიინჯ მიყვარს გრძნობით შევეკტერ ვით საფიცარს!

და ვით ეხლა აწივ მარად მიყვარება შეუღარად, და ნუ გიკვირს თუ ღღეს მწარე ტბილის გვერდით შევიყვარე!

რ. ლეხუცელი.

გურიის ვითარება.

(სამაღლეო მუსაოფი)

ნანგრევებზე; მოძრაობა, არა აგრარული, არამედ—ალაპური; ბლიკვაძე, არა მესტერივ. არამედ—მეყანწი, ერთ კაცის ნდობა ძნელია, გინდა გადმოცეს გონებათ; სტრატეგიული ვითაც; ხუცური ტაქტიკა; სოფელი და ძაღლები; საზოგადოება და მღიღები.—

საკმაოა გურიის ღღევანდელ ცხოვრებას ერთი თვალი გადავალოთ, რომ თქვენი წინაშე ბაბილონის გოდოლის სოცხალი სურათი გადაიშალოს. უზარმაზარი შენობა, რომელიც ერთ დროს, მგონი, დასავლეთ ევროპის მსჯელობის საგნათაც კი იყო გადაქცეული, დღეს თითქმის საუძღვლამდის მინგრეულ-მონგრეულია. ამ ნანგრევის ქვა, სილა, კირი, ტალახი, ნახშირი, ნაცარი, ფერფლი თუ ხეა რამ „ხრენგი“ ერთი-მეორეში არეულ-ღარეულ-

ლია, დაღუღებულ-დამიწებულად, დეზინფიცირებულია. წამოქინდრულან, ხავსა და ხეჭუჭის ქვეშ გაულ-გამს ფესვები გაუშვია. აქა-იქ დაყუღებულან, სამარცხინო ბოძებივით, რალაც შავი, კატუტულ-გალულული ბარჯვები, რომელთავეს ყვავები და ქოლყავები გულის წამგლეჯ გლოვის ხარს გადმოსწივიან. ამ სურათს ეფექტისთვის, გინდ აფექტისთვის, როგორც გენებოთ, დაჟამტეთ ხანგრძლივი ვალვისაგამა აუტანელი სიციხე-პაპანება, მტვერის ბულისაგან დახშულ-დახუთული ჰაერი, ამღრალ-ჩაყვითლებული და ზოგან სრულიად ამხმარი ნათესი, გლეხის დაღერემილი პირისახე, იმისი ფლეგმატიური მოძრაობა... მე მოგახსენებთ ჩვეულებრივ მოძრაობაზე და არა ისეთზე, როგორსაც ამ ოთხი წლის წინად ჩვენში ადგილი ჰქონდა. არა, ისეთი მოძრაობა აწ აღარ არსებობს. „ზაკონის კანონის“ ძალით იყო, თუ „დრაკონის კანონისა“—ეს მოძრაობა მოისპო, ანუ უკეთ, არ მომსპარა; ამბობენ: მოძრაობა არ ისპობა, არამედ ერთის სახისა და სახელის ნაცვლად ის ღებულობს მეორე სახესა და სახელსო და ასე... დაუსრულებლივ, ჩვენ შიშვ სწორედ ასე მოხდა: რამდენათ მახსოვს, მოძრაობის ჩვენში მოიხსენიებდნენ „გარარულ მოძრაობათ“ დღეს კი იგი შეცვლილია „ალაპური მოძრაობათ“, ე. ი., ლტოლივილება ანუ მიღრეკილება ხალხისა ყოველგვარ ალაპ-ქელეხისაკენ ერთობ ღილია. ტირილ-ალაბი თითქმის აღდგენილია. რავე? პოლიციამ თუ კი აღადგინა თავისი, ჩვენ რალა ღმერთი გაგვიწყურებოდა? ცოტა, ისე... გულში ღერდა კია „უსასაბურავის“ შესახებ, თორემ... ქორწილი აბა ხომ... იყო, არის და იქნება!.. „სმა-ჰამა ღიდათ შესარგა“... მოსაწონია, თქვენმა მზემ! მხოლოთ ჰამა-დაღვის შემდეგ, ე. ი., საქმე რომ დაიღოდა, ძველად ხანჯლების ატრიალება იცოდნენ, მაგრამ დღეს ეგ „ხმა-ხანჯლისტობა“ მოსპობილია იმავე „დრაკონის კანონის“ ძალით, ხოლო „ხმა-ხანჯლისტების“ ადგილი „ბლიკვაძეებმა“ დაიკირეს (ბლიკვი, გურული გამოთქმით, მუშტს ქვია). მე მოგახსენებთ არა მესტერივ ბლიკვაძეზე, არამედ—მეყანწზე. ყანწი—ეს შეტრიალებული სტერიკი გახლავთ და ის, რაც ამ შეტრიალებული ანუ შებრუნებული სტერიკიდან გადმოიღის და ადამიანის სტომაქში ჩადის, კაცს კი არ ატკობს, არამედ—აბრობს. ღმერთმა გაშოროსთ მთვრალი ბლიკვაძე! იგი კი არ ღიღინებს, არამედ—ბლიკინებს. და, რომ ბლიკინებს, ოჯახს გიგინებს, ბლიკვასც გიღიღინებს. ამას, ჩემო ძმაო, ჩვენებური ჩაფარ-დარაღბობა იცოდრებენ. დედას ისინი ნაკლებათ ენებნიან. ცოლი, და ან სხვა რამ ასეთი თუ გაყავს!

კოტა ქე მოარიდე, ე. ი., მათგან დამალულ-დაფარულად იყოლიე... და აუზიანცა და მიანც ხან ხან პატივცემულ ზურგს ეხებთან, ვგ რა ვუყოთ: ზურგს, მეტადერ გლეხის ზურგს, დღეს ვინ არ ეხება? ეხებთან მათრასით, არა მარტო სიტყვით.

სიტყვით ხუცებმა ანუ მღვდლებმა იციან. მაგალითად, დრამას შესახებ სიტყვით მრევლს ეუბნენ მიან, ე. ი. მიწერი მოწერით-ცეცხლის საიდუმლოთ „უზნიკინებენ“, თუმცა, ჩხიკინმა რომ „ნაჩინჩხლები“ ანუ ნაწერწყლები იცის, ამაზე აღარ ფიქრობენ. და არ ფიქრობენ, რადგან არ ეშინიათ. უწინ თუ ეშინოდათ, დრამასაც არ მოითხოვდნენ. ის კი არა, „კრუეკის“ ფელსაც ხალხს უთმობდნენ. დღეს კი... „სოფელი ვნახე უძაღლო, შიგ გავიარე უჯოხოვო“, რომ ამბობს ანდაზა, მართალია!

თუმცა ხალხები სოფელში ბლომათ არიან, მაგრამ ეგ სულ სხვა ჯურის ძაღლები გახლავთ: უბილო, უღრძილო, წუწუკი და შემპარავი. ცოფი არე სკირთ, მაგრამ გესლი კი დიდი აქვთ. თქვენ წარმოიდგინეთ, ცხრამათს იქითაც შეუძლიათ დამიანის დაგსლვა, ასე რომ აზრათაც კი არ მოგივიათ, ცქემი დროვე მიმართოთ და გენსაცდელი თავიდან აიშორეთ! ასეთ სპრობებში რა გინდათ, რომ ქნათ!.. და სოფელიც სწორად ამ „უქნარობისა“ და უმოქმედობის ბაღშია გახვეული; ისიც ისევე დადგრებილი და მოღუნებულია, როგორც გლეხის პირისახე. არიან ოპტიმისტებიც! მეც არავარ სრულიად სასოწარკვეთილი, მაგრამ ეს კია, რომ „მეტრეს მოსვლით, ჰაველს ტყავი გასძვრება“... და გასძვრება-თავიდან-კუდამდე; უსტყავო კაცი კი, რაგინდ უბილოც იყვენ ძაღლები, ამ უკანასკნელთ მიანც უნდა გაურბოდეს ისე, როგორც გლეხი გაურბის ყოველგვარ გადასახადს, თუ მას, რა თქმა უნდა, „დრაკონის“ ანუ უკავის მათრასის ძლით არ კრებენ. მაგალითად, როგორც ყველას მოგხსენებთ, გურის საზოგადოებებმა დაადგინეს ოზურგეთის რეალური სსსწავლებლის სასარგებლოთ ნებაყოფლობით ფულის გადახდა. აქაც „დრაკონის კანონის“ ძალა რომ ეცადენ, პრივოგორები შეადგენინეს ხალხს, რომ შემდეგ გადასახადზე... ნიკაიასი... ვაშა, მათ წინდახედულეებს! თორემ, როცა გადახდის დრო მოვიდა, აკი მართლაც წამოდგენ საზოგადოების მდიობები, აღადეს პირნი... და ერთმა: „მე პრივოგორზე ხელი არ მიწერიაო“, მეორემ- „მე მდიდრებისთვის კლასის გახსნა ჩემის ხარჯით არ შემძლიავო“, თითქოს თავისი ხუთი მარეთით ის ქვეყანას აწინებდეს! მესამემ- „მოგავტყუესო“ და სხვა ამისთანა მარადილები წამო... მაგრამ, მოგეტათ ლენა, უსტინი...!

ასე, რომ პირი დაღებული შერჩათ, სსსწავლებლის უფრო შეგნებულმა და პატიოსანმა წაწყობის, რომელიც ჯერ დღითი კიდევ თითქმის უმრავლესობას შეადგენს, დაუტკიცეს მათ მათი სრულიად მდიდური არაიაობა და თანც დაემუქრენ, რომ უკეთ თავის ნებით, აუზმარებლათ ფულის არ წარმოადგენენ ვადაზე, ნაცდილ საშუალებათ, ე. ი. კავკავის მათრასის ძალით აიღებენ და თუ საჭირო დარჩა, ეშპასაც მიმართავენ, რათა მიანც ამპობროს „მაო რახი“ და თავის მომავალ „ქვეშევრდობებს“ ცოტა „ქკუა წაიმიხქნას“... ონისიმი.

მათრასის ფოსტა.

ბ. ნიგოზი, ოკ მახაპას. ვსწუხვართ, რომ ელასტო სისარგებელი შეუწუხებიათ და იმ დროს მცხოვრებია ქირა, როცა თქვენ და თქვენი თანამგზავნი მის ციხეებზე შექმდარხათ. „გურჩევე ვრასტოს ჩარჩობას თავი დაანებოს“ო. თუ თქვენ რჩევას მართლა ასეთი სასწავლებლები ძალა აქვს, გზობზე თფილისში ჩაიხიხივდეთ და აქაურ ვაჭრებსაც ურჩიოთ ნუ ჩარჩობენ, თორემ ლამის არის ტყავე გაგვეძრონ, ახობაძის სწვრამინმა და „კლოპოენიკაც“ კი ვერავითარი გაუღვენ იქინია მათზე.

ძმობანი-მ. იმთელ. იჩენა თქვენა გგონიათ, რომ მარტო ქუთაისის მუშები თამაზობენ კარტს და ლოთობენ. ასეა დღეს საზოგადოთ ამიტომ ვერც თქვენ წერილის დაგებულათ და ვერც თქვენ აუშუბებს შეგაუწყებთ ჩვენს მათრასით; დღე იქიფონ არც თქვენი ლექსი დაიბეჭდება, რადგან ძალიან პოეტურიათ არის დაწერილი და მიცთხელს ნერვები აიფუშება.

ფრთი-ჩინილაპას. იწერებთ ერთ ჰალბატონთან სტუმართ ვიყავი და ბალინჯღობმა კინაღამ შემეპარესო, მადლობა ღმერთს რომ არ შეგეპარეს, თორემ ხომ დაგვეკარგებოდა ასეი პოეტური ნაწარმოები;

სტუმრათ ვეხადე ერთ ჰალბატონსა სახელს ვერ გეტყვით რაც უნდა გახდეს, რომ დაფსიენ ბალინჯღობი ისე დამეჩინეს, კინაღამ ვამჩნეს. და სხვა.

სამხარშია სალაპას. „აქაური მიკრებები ბევრ პიოპლს უწერებთან ხაროსო“ იწერებთ. თუ პირი დავწავთ წალოთ დალით და ჩვენ კი მოგვასვენეთ ასეთ წერილებს-გან.

გახაბრო-ახალბაზა კომბს. მართლაც, რომ ახალბაზა პოეტისთვის მეტოც მარცხელია ბაზაშიო, ლდი მშვენიერი ბუნება სკოცნობთ აღიხანია, ჯერ გაუფრთხივნელ, პოეტურ ნესს. სწოროთ ამას მიეწერება, რომ ასეთი სახარაო ლექსი შეგთხოვიათ:

მე ამიადის ისევ ხანის ბაზაბროზე ძლიერ გრილა, ადრე ვსგები ძილითა ვიღარ ვღებვი ძილითა.

რასაკვირველია ძილით ადრე აღვამა ბაზაბროზე, მეც ნენელია, მით უმეტეს პოეტისთვის. როგორც გეტყობათ ლილით ადრე აღვამა და უძილობას უკვე მოუხდენია გაუღენა თქვენც. თქვენ თავის ჰალსოში უკვე დაწვეულია ის პოეტის რომელსაც „ტინის ლტინს“ ეძახიან, რის შედეგც თქვენი ასეთი პოეტური აღმადრენა.

1919 წლის
1919 წლის

ნაჩილუბი ეშვანისადმი

ბაკურიათი. ეშვანო, შენი ქირიმე, მიკვირს ეს როგორ დავრჩაო, არ გამოსქიმე ვაზეთში ბაკურიათის დაჩაო.

ნუ თუ იფიქრე არ არის ის ყურადღების ღირსიო? არა ძმე, ზრახვა ამგვარი არ არის საკადრისიო.

ამოდი ერთი, ამოდი რას იხარშები ბარადო, შენაც მოილხენ ნაძვეშში ჩვენც გვეყოლები ფარადო.

ავიყვან დაუყონებლოვ თავმწვანე „კობტა ვარასო“, ვადმოვახედებ. გიჩვენებ სამართახებთა ხორასო.

ვაგიკვირდება, შენმა მზემ აქაურ საქმის მხილველსო, რომ ყვავის გარდა ვერნახავ ვერაფერ მინდვრის ფრინველსო.

ესენი, მედიდურათა დანაეარდობენ უხვათო (ამბობენ: მისთვის გამარავლდენ რომ სიბინძურე უყვართო.)

თუ მართალია ეს აზრი, მაშ ყვავებს ბარაქალია ეს აგარაკი, ძიაჯან, გახლავს ნამდიდილი თავლაო.

ბაკაყი ისე გვივადოლბს, როგორც ვინახავს ბარშიო და თუ ვაწვიმდა, მშვიდობით, ცხვირს ვერ გამოყოფს კარშიო.

ავდარში წყალსა სასმელსა ვინ პოებს ამა მხარესო, მუდამ შიგ ანაკეებენ კამეჩებს, ლორებს, ხარებსო. ემალ აზბში აივლო,

გინდა იყილო რამეო გეტყვის: აბაზი მე მილირს ოთხი აბაზი მაშეო.

არ მისცემ, საით მ. დინარ, ვინ არის გამკითხველიო, (აქ არის მეტათ საქირო შენი ნაკურთხი ხელიო.)

მარტო ვაზეთში ჩავდება ამით ვერ მისცემს ენებასო რადგან არა ყავს აქმოშურე ვაზეთის მოვლინებასო.

ჩვენ ვერ ვავიეთ მიზეზი რაუ გვიკრძალავენ კითხვასო თუ შენც არ იცი, ეშვანო, ამცნე სალომე მკითხავსო.

მაშ ასე, შენი ქირიმე, არ გამაშვილო არაო, რაც რო ვითმინე საწყებმა ამდენი თმენაც კმარაო.

თითონ ჩამოდი, წერილი არ გამოგზავნო ბიძიო, თორემ ვამყვლდენ სადღურზე, ალბათ შენ ვგ არ იციო.

აქ თითო მარკით წერილზე სამ კაპიკს აქუცავენო. მისთვის რომ ვაგონებოდან ვაგზალს თავს უტუტუცავენო.

არ მისცემ აგული არ შობა, მისცემ და ვაძვალტყავილი, ბევრი ვიღარდეთ, ძმობლო, შენ რომ აქ არ გეყავილი.

ამოდი ერთი ამოდი ნუ იხარშები ბარადო ამოდი სამართახათა სიციცხლის ვასამწარილო.

მაწონი.

ს. ნოლა. ამ დღეებში აქ ერთი შემპარსუნე-ბელი ამბავი მოხდა: 19 ივლისს სხვა პავშევბთან ერთათ, მახლობელ ტყისაკენ ქოხის საძებრიაო წა-

სულა გლეხ ივანე შანიძის 11-12 წლის ქალი სა-
ლამო ხანს დანარჩენი ბავშვები დაბრუნებულან,
ხოლო შანიძის ქალი სადაც დაკარგულა. თავზარ
დაცემულ დედამამს ბევრი უძებნია, მაგრამ ვერა-
ფერი ვაუვრა მისი. ოთხი დღის შემდეგ რამდენიმე
საკი წასულა ტყეში საძებნელათ, თან ძალა ხლე-
ბით. ძალიერ ერთ დიდ მუხის კუნძთან გაჩერებუ-
ლა და დაუწყია ყეფა. მისულან, გადაბრუნებით
კუნძი და ქვეშ უნახავთ დამიგრჩავალი ბავშვის გვა-
მი. როგორც ირკვევა, საბრალო გოგოს გაუპატო-
ურება მოუნდავებია ვიღაც მეცეს და ბოლოს მო-
უკლავთ და კუნძ ქვეშ დაუშობლავს. ამ საქმის თა-
მაზე ადგილობრივმა ბოქაულმა დააბატარა აქეუ-
რი მცხოვრები ამესალო ლორია. ევეი არა აქვთ
ლორია ჩაიდინა ასეთი საზოზლარი სიმბეცე, ის ბა-
ვშებს უნახავს იმ დროს ტყეში, სადამომდე იქ ყო-
ფილა და მეორე დღეს დაბრუნებულა. ბოქაული
დარწმუნებულა ლორია დამნაშავეა, მაგრამ ადგი-
ლობრივი გამოძიებელი თავს არ იცხებებს და ამ-
ბობს: საქამო საბუთები ხელთ არა მაქვს მის ვასამ-
ტყუნებლათო. განა ამაზე მეტი საბუთი უნდა? ბო-
ქაული ბევრს ეცადა გამოეტყუა ლორია, მარა ის
სულელის როლს თამაშობს და არც ერთ კითხვა-
ზე ხმას არ იღებს. 27 ივლისს ის ოზურგეთში გა-
გზავნეს.

წილი.

დ. სამტრედია. გ. ხუნდაძეს აქ ორი საპარი-
კმახერო აქვს, ერთი ბაზარში და მეორეც სადგუ-
რზე. სიცხების, თუ სხვა მიზეზების გამო ამ ბოლო
დროს მუშტარათა რიცხვი შემცირდა. რომ „სკუ-
კას“ არ შეეპყრო, ხუნდაძემ მშვენიერი ვასართობი
საქმე მოიგონა. მიყო ხელი შევირდებთან ქიდაო-
ბას. (როგორც ამბობენ თურქე თავის ძალ-ღონის
გამოცა უნდა, რომ შემდეგში გამოჩენილი ფალო-
ვანებთან გავიდეს საქიდაოთ). სამწუხაროთ, ერთ
მშვენიერ დღეს იმე გაუტაცნია ამ ვასართობს, რომ
ქიდაობის დროს ერთი შევირდებთან ღონივრათ
მოუქმეცია და ფანჯარაში კი გაუქმერნია. რაღაც
მანქანებით წაქცეულა შევირდი სკიდლის გადარჩა.
ჯერ ჯერობით ხუნდაძემ ამით დაათავა თავისი პრა-
ქტიკული მუშაობა და ესლა პირველ დებიუტს ფა-
ლავან ესტუესთან შერთავს. ენახათ როგორ გაწ-
ვრთნილა ჩვენი პარიკმახერი. ქიდაობის დაწყებამდე
მათრახით შეხურებას თხოულობს.

პატარა ბები

იქიდანვე. როგორც გადმოგვეცხა ბ. კიკაძე-
შვილს თქვენ სამტრედელ კორესპონდენტ პატარა
ბუკისთვის სსსამართლოში უჩივლია. მიზეზი

„მათრახ-სალოპური“-ს № 5-მეჭმის მესხეთში თაი-
სებული წერილია*)

სად. ულუხანლუ. აქორმა დგობს მოუშებმა
ტერ გრიჭუროვის ბინაზე დააარსეს „მუშათა საყ-
ველეთი კლუბი.“ კლუბის დაარსების ინიციატო-
ბა ეყუდებოდა თვით ტერ-გრიჭუროვს და მის მარ-
ჯევენა ხელს ნ. ჩაქვის. კლუბის დაარსების მიზანი
„კარტოლოტი“ საშუალებით ექსპლოატაციაა. მი-
ზანს სასვებით ახორციელებენ ტერ-გრიჭუროვი და
ჩაქვი. თუ რამელიმე მუშამ იქ შედგა ფები, უთუ-
რით იმე გადმოპრუნებული ბრუნდება, ხოლო ტერ-
გრიჭუროვის და ჩაქვის ჯრბე კი შიმიდება. ასეა დე-
ნიშნული კლუბის პროგნოზის პირველ მუხლში და
დამაარსებელნიც პირნაოლთ ასრულებენ. მართა-
ლია შურიან ჩხუბი და აყოლ-მაცილი იმართება და
ახლო-მახლო მცხოვრებთ მოსვენება არა აქვთ, მა-
გრამ ეგ ამა რა სათქმელია, როცა მუშათა ზრდა-
განვითარება ამით დლიერ წინ წავა ჩვენ კურთხე-
ულ სადგურზე.

აქური.

ს. ხილისთავი (გურია) აქ შესდგა „მასონთა სა-
ზოგადობა, „და-შობა.“ წვერთა რიცხვი თუმცა
ჯერ მცირეა, მაგრამ, ვინც არის რჩეული „დე-
ლიყანდობა“ არიან. ამის მიზეზი ის არის, რომ წე-
ვრებს, ისე ზვირად არ ღებულობენ. ღებულობენ
მხოლოდ დიდი გამოცოთის შემდეგ, როცა დაწმუ-
ნდებიან, რომ წვერს შეუძლია სასვებით შესრუ-
ლოს საზოგადოების პროგრამა. საზოგადოების პრო-
გრამა სრულიად მარტივია, მხოლოდ სამი მუხლი-
საგან შესდგება: 1) სერბინეს ბალში ყოველ დღე
სიარული და ღელის ყლაპვა, 2) კვრაში მყოფი
საზოგადოებისთვის სადილის გამართვა და 3) ორ
დღეში ერთხელ დათრობა. უკანასკნელ მუხლში
პირველობა ჯერ-ჯერობით „ბლიქ“-ს ეყუდებოდა.
საზოგადოების ახალი წვერი.

ოზურგეთი ქალაქის გამგებობაში სულ ბღღვირს
ადენენ ჩვენი მამები, მარა ისეთი ბღღვირი მინც
ვერ დაავენეს, როგორც ბაზარში სდგას. საქმარი-
სია ერთმა ეტლმა გაიაროს, რომ მიუღლი ბაზარი
ტრკის მანქანაში ეხვევა. სხვა სიბინძურეს ნულარ
იკითხავთ. თუმცა სანტიტარული კომისია გვეყვს, მა-
რა „უბედულ კაცს ქვა აღმართში მოეწიო“ ისე
დაცვემბრათ, მაშინწალა ძალღერს გადაურჩია და გუ-
შინ წინ მიუღლი კომისია ღორებს შემუქმია, პო-
ლიციას ჯერ არავითარი ზომები არ მთლიდა ბო-
როტგამზრახველების წინააღმდეგ. ღორები თავი-
სუფლათ დასერიობენ ბაზარში.

კურტანიძე.

*) თუ ეხ ხმები სიმართლავა, სამწუხაროა. გვივირს
რატომ სხვა გზით არ ისურვა ბ. კიკაძეშვილმა თავის ვაშა-
რთლება. მას შეეძლო სამედიტორო საშართლოში გამოეწევა
კორესპონდენტი და პრესის საშუალებით გაეშართლება თაი.
იუდექცია.

ა რ შ ი ყ ა ბ ა .

შენი ჰირიმე „დუბინაე“
შენ გენაცვლოს ყველი,

შენის წყალობით ვისწავლო
მისაი, ზურგის ზელი.

წერილი რედაქციის მიმართ.

ბ-ნა რეაქტორა! უმორჩილესთ განზოგთ ადგი-
ლი მისცეთ ამ ჩემ მძიერე წერალს თქვენს მატეგემულ
ეურნალ „მათრას-სალამურ“-ში. „მათრას-სალამური“-ს
მეხუთე ნომერში ბ. კასიომ წერილი მოათავსეს, სადაც ის
მე შეტება და მღანძრავს. სომართლის აღსადგენათ ვი-
წვევ მას სამედიატორა სმარიალში. დეკე, ჰირეთაგულ-
მა სსსმართლმომ დაპეტკიცოს ჩემი ცუდი გეგობა და ბ.
კასიოს სომართლე. ვადას ვაძლეუ 15 დღეს, დღიდან
კამეტხადებისა.

ამბაკო მალულარია.

შეცდომის განმარტება.

ეურნალ „მათრას სალამური“-ს მეშვიდე ნომერში ხონის
სამკითხველოს ზედამხედველ მეტეკეს წერილს შეტომითი აწე-
რია „გამგე. მეტეუკ“ უნდა იყოს სამკითხველოს ზედამხედვე-
ლი მიტეუკ.

რედაქცია.

იუძირისტულ მუშაულისტული, უდაგულ-კვირე-
ული, სურათებიანი ჟურნალი

„მათრასი და სალამურნი“

წელიწადში ლირს 5 მან., ნახევარი წლით—
2 მან. 50 კ., ერთი თვით—50 კაპ.

ვინც წლის ბოლომდის გამოიწერს და ლირე-
ბულ ფასს (2—50) სრულად გამოუგზავნის რედაქ-
ციის, გაეგზავნება ავრეთეე უკვე გამოსული „სალა-
მურის“ აღმანახები 7 ნომერი.

მიიღება დასაბეჭდი განცხადებები: პირველ
გვერდზე სტრიქონი 20 კ., უკანასკნელზე—10 კ.
ლოგოებით რედაქციის ადრესი: Тифлиси, Типогра-
фия Т-ва «Шрома» Василию Болквадзе.

